

подданицы участіе въ свадебно-то веселіе, шото да бы показалъ съ туй на вѣта, счи гърцко-то царство е една голѣма фамиліа, на коуж-то царь-тъ е баща, а всички негови подданицы му сж дѣца, па заедно жаятъ въ скърбы, и заедно ся веселятъ въ добро-то.

Освѣнъ туй приказваніе, кое бѣ ся породило отъ исканіе-то на новый данѣкъ, имаше още и другы дългы и многорѣчивы приказкы, не вѣстникарскы, защо тогасъ правителства-та нѣмахж на своуж службж вѣстницы, нѣ устны. Тѣи на пр. доказавахж, какво данѣци-ти освѣн дѣто не сж вредителны, нѣ напротивъ твърдѣ сж полезни.

— Защо-то, казвахж, защо всякъ годинж расте на овцы-ты голѣмо руно? Затова, защо-то всякъ годинж го стригжтъ. Ако да го не стригжтъ, вълна-та бы ся сплѣстила, повредила, и овца-та бы окраставяла.

И туй ся пришиваше тогасъ на най-новыя данѣкъ.

— Царь-тъ не трѣба да ся спрѣ само на тоя първи пжтъ. Той трѣба да зима тоя данѣкъ всякъ годинж. Защо-то съ туй бы ся подигнжло скотоводство-то: понеже отъ еднж странж Гърція бы ся интересовала твърдѣ много отъ него, а отъ другж странж Българскы-ты селяне старали быхж ся, какъ да го поддигнжтъ, да бжде доста и на Гърціиѣ, а и на Българіиѣ да остане.

Таквызи объясненія правехж оныя, кои-то не плащахж никаквы данѣцы.

Друго-то, т. е. ясенево-то исканіе, направи, та българскый дѣлъ отъ новыя данѣкъ не испаднж споредъ царскж-тж наредбж. По нѣкой си отъ Българи-ты неволно си мыслеше:

— Та Ясень и не е искалъ друго, освѣнъ бытіе-то на Българіиѣ!